

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

- a) magánélethez való jog (Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés)
- b) tisztességes közigazgatási eljáráshoz való jog (Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés)
- c) tisztességes eljáráshoz való jog (Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés)
- d) jog a bírói úthoz (Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés)

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

A ██████████ ██████████ Facebook csoport által közzétett rendőrségi határozat tanúsága szerint 2015. szeptember 15-én 6 óra 52 perckor ██████████ ██████████ bejelentést tett a Budapesti Rendőr-főkapitányságon (BRFK) egy 2015. szeptember 27-én 9 óra 30 perctől 19 óráig megrendezésre kerülő rendezvényre. Budapest rendőr-főkapitánya 2015. szeptember 17-én 6 óra 45 perckor meghozott, 01000/42917-6/2015.ált. számú, és ██████████ ██████████ által ugyanaznap 12 óra 25 perckor átvett határozatával a rendezvény adott helyen és időben való megtartását megtiltotta. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. szeptember 24. napján kelt 20.Kpk.46.418/2015/2. számú végzésével a közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezte, ezzel pedig a rendezvény megtarthatóvá vált, és 2015. szeptember 27-én meg is tartották.

A Facebookon elérhető programja² szerint a rendezvény egyik helyszíne lakóházam közvetlen szomszédságában található magánház előtti közterület. A tüntetés – ugyancsak a Facebookon megjelölt – időpontja, valódi célja és napirendje „2015. szeptember 27. 9.30-19 óra: ██████████ ██████████”. A közvetlen kertszomszédom jelenleg ██████████, akinek a háza elé több alkalommal szerveztek hasonló tüntetést. Ezen alkalmakkor az ingatlanomat gépjárművel nem tudom elhagyni és a tüntetés hangvétele és stílusa miatt személyesen is fenyegetve érzem magam, amire nyilvánvaló okot szolgáltat a „gyilkos”, „patkány” és egyéb hasonló jelzők fenyegető céllal történő üvöltése közvetlenül az ablakunk alatt. Az egyik ilyen demonstráció során a vezérszónok gyermekek halálával ijesztgetett és lényegében a kritizálni kívánt miniszter halálát kívánta, miközben elégetett egy fényképet. Tekintettel arra, hogy egy ilyen felingerelt hangulatú tömegbe nyilván gyalogosan sem kívánok kimenni, lényegében foglyul ejtenek a tüntetés ideje alatt. És ami még ennél is sajnálatosabb azt sem tudom kizárni, hogy a felügyeletemre bízott kiskorú unokáim ne legyenek szem és fültanúja a kívülállóként rendkívül erőszakosnak és agresszívnek tűnő eseményeknek, illetve a közvetlen fizikai közelség okán (lényegében a kerítésünk előtt történnek ezek az események) ilyenkor a kertbe sem merünk a gyerekekkel kimenni.

² ██████████ ██████████

Mindebből egyértelműen látszik, hogy a szomszédom ugyan valóban közszereplőnek minősül, de a neki szánt fenyegetés a fizikai közelség okán minket személyesen is érint, és lényegében ellehetetleníti a saját ingatlanuk használatát, ami ellen nem keresnek jogorvoslatot, ha csak egyszeri alkalom lett volna, de sajnos mostanra már időszakonként visszatérő eseménynek kell tekinteni a [REDACTED] ö [REDACTED] z egyébként, békés lakókörnyezetünkben.

Tehát a közvetlen érintettségem okán mindenekelőtt fontos kiemelni, hogy a szóban forgó demonstráció a szervezők által nyilvánosságra hozott napirendje lakóhelyem közvetlen környezetében lévő ingatlan címét tartalmazta. Emellett szintén lényeges szempont, hogy a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (Gytv.) 8. § (3) bekezdése értelmében a rendőrség eljárására a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) szabályai az irányadók. A Ket. 15. § (3) bekezdése úgy fogalmaz, hogy „[...] Az (1) bekezdésben foglaltak vizsgálata nélkül ügyfélnek minősül jogszabály rendelkezése esetén az abban meghatározott hatásterületen lévő ingatlan tulajdonosa [...]”. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-a szerinti ún. „valódi alkotmányjogi panasz” esetében az érintettség igazolása során eljárásjogi érintettséget kell igazolni. Személy szerint ugyan nem vettem részt a bírósági nemperes eljárásban, így a panaszommal támadott bírósági végzést sem kézbesítették a részemre, ugyanakkor az eljárásjogi értelemben vett érintettek köre szélesebb a nemperes eljárásban félként résztvevők körénél. Érintett lehet ugyanis az is, akire (akinek az alapjogaira) nézve a bíróság döntése kihat (a nemperes eljárásban való részvétel nélkül is). A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.Kpk.46.118/2013/7. számú végzésében megállapította, hogy „[egy] bejelentéssel érintett utca szűk keresztmetszete, a sűrű beépítettség, a lakóházak egyéb közterületi kapcsolatának hiánya azt eredményezi, hogy a helyben lakók napi gyakorisággal kénytelenek szembesülni a gyülekezéssel (és az azzal járó kísérő jelenségekkel), az elől nem tudnak menekülni”. Álláspontom szerint, mivel a lakóingatlanomat a [REDACTED] ö [REDACTED] rendezvény útvonala közvetlenül érintette, a rendezvény az Alaptörvényben biztosított jogaimra (elsősorban az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánélethez való jogomra) közvetlenül kihatott, így a Ket. szerint a bejelentés elbírálása során ügyfélnek kellett volna tekinteni. Mindezek alapján a panaszommal támadott döntés, és az azt megalapozó eljárás egyaránt közvetlenül érint.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével, és arra nézve, hogy a megállapított Alaptörvény-ellenesség a bírói döntést érdemben befolyásolta:

A) A Gytv. 8. § (3) bekezdése értelmében a rendőrség eljárására a Ket. szabályai az irányadók. Ebből pedig szükségszerűen következik az is, hogy a rendőrségnek teljes körűen tisztáznia kellett volna a tényállást, így különösen azt, hogy a rendezvény a gyülekezési jog által védett-e, fennáll-e a 8. § (1) bekezdésében meghatározott megtiltási ok, megfelel-e a rendezvény a gyülekezési jog – Gytv. 2. § (3) bekezdésében meghatározott – általános korlátainak. Ennek a rendőrség azonban az alábbiak szerint csak részben tett eleget:

amely nem lehet a jogállam és a demokratikus politikai kultúra része. A véleménynyilvánítási és gyülekezési szabadság gyakorlásához a demokratikus jogállamiságból fakadó elemi követelmények betartása szükséges – azon túl az alkotmányos értékek veszélyeztetettek.

A fentiek szerint a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] című rendezvénynek nem a közéleti kommunikációs cél a jellegadó tulajdonsága, hanem a „címzettek” és családjuk stigmatizáló zaklatása, ezért a rendezvény nem is állhat a gyülekezési szabadság védelme alatt. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a rendezvény egyes állomásain felszólalások is elhangoztak.

(1) Amennyiben Budapest rendőrfőkapitánya a bejelentés elintézése során annak nem pusztán formai, hanem a tényállás teljes körű tisztázását követően annak tartalmi vizsgálatát is elvégezte volna, okszerűen csak hatáskörének hiányát állapíthatta volna meg.

A nem megfelelően tisztázott tényállás miatt a rendőrség álláspontom szerint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes ügyintézéshez való jogot megsértette.

(2) A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 28. §-a szerint a bíróság a hatáskörének hiányát hivatalból veszi figyelembe. A jelen panaszommal támadott végzésében azonban a bíróság nem is vizsgálta, hogy a rendezvény egyáltalán a Gytv. hatálya alá tartozik-e, s így a hatásköre egyáltalán fennáll-e. Ezzel a nyilvánvaló mulasztásával pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljárásához való jogot sértette meg.

B) Feltéve, de meg nem engedve, hogy a panasszal érintett bejelentés mégis a Gytv. hatálya alá tartozott, indokolt megvizsgálni azt is, hogy az azzal kapcsolatos hatósági eljárásnak a bejelentőn kívül lehettek-e további ügyfelei.

Úgy vélem, hogy a jelen ügybelihez hasonló rendezvények abban is különböznek a tipikus gyülekezési jog által védett demonstrációktól, hogy azok helyszínei – anélkül, hogy bármilyen szimbolikus jelentősége lenne – kifejezetten a „címzettek” (illetve az ő szomszédságukban lévők) magántulajdonban álló lakásai előtti területek, és az A) pontban írtak szerint kifejezett cél volt a „címzettek” (egyúttal pedig lakókörnyezetük) zavarása. Éppen ez a megszemélyesítés az, amely a mégoly nagy visszhangot kiváltó tüntetésektől és felvonulásoktól markánsan megkülönbözteti ezt és az ehhez hasonló rendezvényeket: előbbieknél nem azonosítható olyan személyi kör a gyülekezési jog gyakorlásában résztvevőkön kívül, akiknek érintettsége azonosítható volta és közvetlen jellege kimutatható lenne.

A Ket. 15. § (1) bekezdése szerint ügyfél az a természetes vagy jogi személy, továbbá jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet, akinek jogát vagy jogos érdekét az ügy érinti, akit hatósági ellenőrzés alá vontak, illetve akire nézve a hatósági nyilvántartás adatot tartalmaz. A megtartott rendezvénnyel összefüggésben a fentiek szerint ügyféli minőségemet a rendőrségnek hivatalból észlelnie kellett volna. Ennek elmaradása miatt a döntés bírósági felülvizsgálati eljárásában sem tudtam részt venni, ezzel pedig sérült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes ügyintézéshez való jogom, továbbá nem

élhettem az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított bírói úthoz való jogommal.

C) Fontos továbbá azt is megjegyezni, hogy tekintettel arra, hogy a bíróság ítéletében az A) pontban írtakat nem vizsgálva, mégis a Gytv. hatálya alá tartozónak tekintette a panasszal érintett bejelentést, el kellett volna végeznie az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti alapjogi tesztet, ugyanis ennek hiányában – álláspontom szerint – tévesen hivatkozott az Alkotmánybíróság 24/2015. (VII. 7.) AB határozatára.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti (a korábbi alkotmánybírósági gyakorlatban kialakított [2/1990. (II.18). AB határozat]) alapjogi teszt szerint az alapjogok többsége korlátozható, amelynek formai és tartalmi feltételeit az Alaptörvény határozza meg. Az alapjogi teszt során a bíróságnak vizsgálnia kellett volna a gyülekezési jognak az Alaptörvény VI. cikkében rögzített magánélethez való joggal való összeütközését, és ennek során a D) pontban megjelölt érveket figyelembe véve kellett volna megvizsgálnia a magánélethez való jog korlátozásának legitim célját, a korlátozás szükségességét és annak arányosságát. (Ahogyan pl. elvégezte a szükségességi-arányossági tesztet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a – korábban már idézett – 5.Kpk.46.118/2013/7. számú végzésében, amelyben a véleménynyilvánításhoz való joggal szemben álló magánélet védelméhez való jog vizsgálata során kimondta, hogy a magánélet védelméhez való jog korlátozásának nem állapítható meg a szükségessége, így már az arányosság vizsgálatát is mellőzve a rendőrségi tiltóhatározat felülvizsgálatára irányuló kérelmet elutasította és a rendezvény megtartását megtiltotta). Ennek azért van különös jelentősége, mivel az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése kimondja, hogy „Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni”. Ez az ún. értelmezési klauzula pedig nem csak az Alkotmánybíróságot, hanem a rendes bíróságokat is köti, így a tárgybeli ügyben is az Alaptörvény rendelkezéseinek figyelembevételével kellett volna eljárnia a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak.

A tárgybeli ügyben a bíróság hivatkozott az Alkotmánybíróság 24/2015. (VII. 7.) AB határozatára. E határozatban az Alkotmánybíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a gyülekezések megítélésekor a rendőrségnek úgy kell eljárnia, hogy az eljárás eredményeképpen a gyülekezési jog minél szélesebb körű érvényesülését biztosító döntést hozzon. Az eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság álláspontja szerint gyülekezési jog hatálya alá tartozó rendezvényt megtiltani csak a Gytv. 8. § (1) bekezdésében megjelölt ok miatt lehet, és a Gytv. 2. § (3) bekezdése (miszerint „A gyülekezési jog gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, valamint nem járhat mások jogainak és szabadságának sérelmével”) önmagában nem szolgálhat megtiltási okként (legfeljebb oszlatási okként). Tekintettel azonban a fentebb és a D) pontban írtakra, különös figyelemmel az Alaptörvény R) cikkére, megállapítható, hogy abban az esetben, ha a gyülekezési jog hatálya alá tartozó rendezvényen felmerül más alapjog esetleges sérelme (jelen esetben az Alaptörvény VI. cikkében biztosított magánélethez való jog sérelme), akkor a rendőrség határozatát felülvizsgáló bíróságnak, mindenekelőtt el

kell végeznie az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti alapjogi tesztet, és ennek során a Gytv. 2. § (3) bekezdése szerint vizsgálnia kell az ütköző alapjogok tekintetében a korlátozás legitím célját, szükségességét és arányosságát. Álláspontom szerint amennyiben ezen alapjogi teszt során a felülvizsgálatot végző bíróság azt állapítja meg, hogy a gyülekezési jog hatálya alá tartozó rendezvényen más alapjog szükségtelen és/vagy aránytalan sérelme következne be, akkor a Gytv. 2. § (3) bekezdése alapján a gyülekezési jognak más (ütköző) alapjoggal szembeni korlátozhatóságát kell megállapítania. Amennyiben ugyanis nem lehetne hivatkozni megtiltási okként a Gytv. 2. § (3) bekezdésére (az alapjogi teszt alkalmazása során), akkor nem lehetne megtiltani olyan rendezvényeket megtartását sem, ahol pl. nyilvánvalóan gyűlöletkeltési szándékkal bíró csoportok kívánnak olyan helyen tüntetni, ahol a gyűlöletkeltésük célpontjai nagy számban tartózkodnak (pl. egy antiszemita tartalmú tüntetés megtartása egy zsinagóga környékén), holott lehet, hogy a Gytv. 8. § (1) bekezdése szerinti tiltó okok nem állnak fenn.

Az Alkotmánybíróság a 30/2015. (X. 15.) AB határozatában is megerősítette a már korábban a 3/2015. (II. 2.) AB határozatában is kifejtett nézetet, miszerint az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerint alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az alapjogkorlátozásnak ez a tesztje – az Alkotmánybíróság álláspontja szerint – mindenekelőtt a jogalkotót kötelezi, ugyanakkor hatáskörükhöz igazodva *a jogalkalmazókkal szemben is alkotmányos követelményt fogalmaz meg.* A 30/2015. (X. 15.) AB határozatában a testület azt is kifejtette, hogy a gyülekezési jog keretében szervezett rendezvénynek fogalmi eleme, hogy absztrakt célja szerint a közügyek megvitatására irányul. Ezzel együtt kommunikációs szempontból is vannak korlátai egy gyülekezésnek, hiszen a Gytv. 2. § (3) bekezdése alapján a gyülekezés gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, valamint *nem járhat mások jogainak és szabadságának sérelmével.* A testület azt is megerősítette, hogy a gyülekezési jog minél szélesebb körű biztosítása és védelme mellett mások Alaptörvényben biztosított jogai is védelemre szorulhatnak, amelyre az arányossági mérlegelés keretében nyílhat lehetőség. Ebben az esetben a korlátozás akkor felel meg az Alaptörvénynek, ha az feltétlenül (vagyis elkerülhetetlenül) szükséges valamely alapvető jog érvényesülése vagy alkotmányos érték védelme érdekében. Ráadásul a korlátozásnak arányban kell állnia az elérni kívánt céllal, és nem szabad érintenie a gyülekezési szabadság lényeges tartalmát.

A fentiekkel összefüggésben fontos megjegyezni, hogy bár az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatát vizsgálva megállapítható, hogy a testület a Gytv. 2. § (3) bekezdésében foglalt korlátozó szabályt nem megtiltási okként, hanem feloszlatási okként értelmezi, mégis pont ebből a megállapításból kiindulva lehet felvetni a kérdést, hogy a Gytv. 8. § (1) bekezdésében meghatározott megtiltási okok felülvizsgálata és esetlegesen azok határidő szabásával való megsemmisítése nem tekinthető-e indokoltnak. Álláspontom szerint ugyanis a Gytv. 8. § (1) bekezdésében meghatározott két megtiltási ok mára szinte teljes mértékben kiüresedett. A népképviselői szervek vagy a bíróságok zavartalan működését súlyosan veszélyeztető rendezvények megtiltása kapcsán ugyanis maga az Alkotmánybíróság mondta ki, a 30/2015.

(X. 15.) AB határozatában, hogy a bíróságok zavartalan működésének alkotmányos alapértékével történő összeütközés esetén a gyülekezési jog csak abban az esetben korlátozható, ha a gyülekezés a bíróság zavartalan működését súlyosan veszélyeztetné. E miatt a bíróságok működésének „súlyos megzavarása” törvényi feltételének megítélése tekintetében gondos és elfogulatlan körültekintéssel kell megvizsgálni valamennyi olyan tény és körülményt, amit értékelni kell a zavarás súlyosságának megállapíthatósága körében, így különösen a tervezett gyülekezés helyszíni adottságait. Ez az értelmezés azonban álláspontom szerint e megtiltási ok kiüresedéséhez vezethet. Hasonló veszély áll fenn véleményem szerint az Gytv. 8. § (1) bekezdés szerinti másik megtiltási ok kapcsán is, hiszen a közlekedés más útvonalon nem biztosíthatósága egy olyan rugalmasan értelmezhető tilalmi szabály, amelyet a rendőrség és a bíróságok gyakran túlságosan is széles körűen értelmeznek, ami végső soron szintén a megtiltási ok kiüresedéséhez vezet. (Ezzel összefüggésben érdemes kiemelni pl., hogy az elmúlt évek évtizedek rendőrségi gyakorlatában több olyan eset is előfordult, amikor a rendőrség egy az Andrassy útra bejelentett rendezvényt tudomásul vett, még egy ugyanide bejelentett más rendezvényt, ugyanazon forgalmi adatok alapján megtiltott.) Ezért, bár az Abtv. alapján nem indítványozhatom, mégis az Alkotmánybíróság figyelmébe ajánlom, hogy vizsgálatát terjessze ki a Gytv. 8. § (1) bekezdésében meghatározott megtiltási okok Alaptörvénnyel való összhangjának vizsgálatára is.

D) A rendőrségnek a rendezvény adott helyen és időben való megtartását megtiltó határozata tehát érinti a Gytv. 2. § (3) bekezdésében meghatározott korlátok és a Gytv. 8. § (1) bekezdésében meghatározott megtiltási okok viszonyát, különösen pedig a rendezvénnyel kényszerűen érintettek magánélethez való jogát. A bíróság azonban – szemben a rendőrséggel – nem végezte el a konkrét esetre vonatkozóan az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti alapjogi tesztet. Ezzel összefüggésben célszerűnek tűnik az alábbiak áttekintése:

a) A Gytv. a gyülekezési jogra vonatkozó két általános korlátot állapít meg az 2. § (3) bekezdésében, amikor úgy fogalmaz, hogy a gyülekezési jog gyakorlása nem valósíthat meg bűncselekményt vagy bűncselekmény elkövetésére való felhívást, valamint nem járhat mások jogainak és szabadságának sérelmével.

A Gytv. indokolása szerint bár a mások jogainak és szabadságának megsértése is megvalósíthat bűncselekményt, azonban e sérelem bűncselekmény elkövetése nélkül is bekövetkezhet, ezért volt indokolt e védett érdekeket – a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (PPJNE) szóhasználatával megegyezően – külön is nevesíteni. Eddig az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) nem értelmezte kifejezetten a gyülekezési jogra figyelemmel ezt a fordulatot.⁶ Kukorelli István az 55/2001. (XI. 29.) AB határozathoz fűzött különvéleményében azonban rámutatott, hogy előfordulhatnak olyan esetek, amikor a gyülekezési jog gyakorlása mások alapvető jogainak sérelmét idézi elő. Példaként vetette fel,

⁶ Az EJEB a véleménynyilvánítási szabadsággal összefüggésben vizsgálta a kérdést a *Wingrove v. the United Kingdom* (Application no. 17419/90) és az *Otto-Preminger-Institut v. Austria* (Application no. 13470/87) ügyekben. Bővebben ismerteti: HAMILTON, MICHAEL – JARMAN, NEIL – BRYAN, DOMINIC: *Parades, Protests and Policing : A Human Rights Framework*. (Belfast: Northern Ireland Human Rights Commission, 2001) 33-35.

hogy a nyilvános rendezvény sértheti az emberi méltóságból következő *általános személyiség jogot* és a *magánszféra védelméhez való jogot*, ha „a résztvevők oly módon nyilvánítanak véleményt más magánszemélyekkel szemben, hogy azok nem tudják elkerülni a rendezvényen elhangzó, őket hátrányosan érintő kijelentések végighallgatását (»foglyul ejtett közönség«).”⁷

Az amerikai Legfelsőbb Bíróság joggyakorlata szerint [ld. *Bolger v. Youngs Drug Products Corp.*], ahhoz, hogy a foglyul ejtett közönség doktrínáját alkalmazni lehessen, két feltételnek kell teljesülnie. Egyfelől, hogy a közönség ne tudja könnyen elkerülni az üzenetet: „[Az alkotmány] első módosítása nem adja meg a lehetőséget az államnak arra, hogy a nem kívánatos beszédet annak tolakodó jellege miatt tiltsa, kivéve, ha a foglyul ejtett közönség nem tudja elkerülni azt.” Másrészt fontos követelmény, hogy a közönség ne kényszerüljön arra, hogy elhagyja az adott területet. Ennek alkalmazása különösképpen indokolt lehet akkor, ha ez a bizonyos terület az érintett személyek magánszférájának szerves részét képező lakóhelyét jelenti. A foglyul ejtett közönség doktrínája jelenti az érintett személynek a jogot arra, hogy ne kelljen a számára nem kívánatos vélemények elől a saját magánszférájából elmenekülni. Azaz ezen doktrína nem egy olyan helyzetet takar, amikor az érintett személy nem képes e vélemény elől elmenekülni. Még abban az esetben is megállja ez a doktrína a helyét, ha az érintett személyek fizikailag nincsenek akadályozva abban, hogy lakóhelyüket elhagyják. A foglyul ejtett közönség doktrínájának kulcsa ugyanis az, hogy az érintett személyeket ne állítsa ilyen irányú döntés meghozatala elé.

Az amerikai Legfelsőbb Bíróság foglyul ejtett közönséghez kapcsolódó jogesetei iránymutatást javasolnak arra vonatkozóan, hogy mi határozható meg már nem könnyen elkerülhető véleményként. A látható üzeneteket legtöbbször könnyű elkerülni, míg a hallhatókat már kevésbé. Ennek értelmében a bíróság általában a látható beszéd elkerülhetőségét állapítja meg és a hallható kapcsán magasabb mércét alkalmaz. A *Madsen v. Women's Health Center ügyben*, ahol egy klinika előtti tüntetés kapcsán merült fel panasz, az amerikai Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy „a klinikának sokkal egyszerűbb dolga van abban az esetben, ha csak a függőnyt kell elhúznia, szemben azzal, ha a páciensek fülét kellene befognia”. Egy másik ügyben (*Kovacs v. Cooper ügy*), az erősítővel felszerelt tehergépkocsik kapcsán állapította meg a testület, hogy „a beszéd elől kitérni kívánó hallgatóság nincs ugyanabban a helyzetben, mint egy járókelő, amikor egy brosúrát kínálnak neki, azonban nem kényszerül rá annak átvételére. A sértett személy az otthonában, illetőleg az utcán gyakorlatilag tehetetlen a magánszféráját zavaró, nem kívánatos hanghatással szemben.” Az *amerikai FCC v. Pacifica Found ügyben*, ahol a rádió által közvetített, különösen illetlen nyelvezetű beszéd képezte az ügy tárgyát, az alperes álláspontja szerint a beszéd elől kitérni kívánó hallgatóság egyszerűen lekapcsolhatta volna a rádiót. Az amerikai Legfelsőbb Bíróság többségi álláspontja alapján azonban: „[...] azt állítani, hogy valaki elkerülheti a további sérelmet azzal, hogy lekapcsolja a rádiót, amikor illetlen beszédet hall, olyan, mint azt mondani, hogy a jogorvoslat egy bántalmazásra az, ha az áldozat elfut az első ütés után.”

⁷ 55/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 442, 447.

Az amerikai Legfelsőbb Bíróság a *Frisby v. Schultz* ügyben vizsgálta egy betiltott abortusz ellenes tüntetés esetét is, melyet egy doktornő lakóhelye előtt tartottak. Az eset közvetlen következménye egy Brookfield területén hasonló jellegű tüntetéseket tiltó rendelet meghozatala volt, amely annak indokolásában megállapította, hogy a tilalom célja garanciális: „a lakóhely védelmének és nyugalmanak megőrzése, annak érdekében, hogy a közösség tagjai otthonaikban nyugalomban, magánszférájuk megőrzése mellett tartózkodhassanak.” Az amerikai Legfelsőbb Bíróság megerősítette: az otthon – mint ahogy ez annak egyedi természetéből következik – „az utolsó védőháló a fáradtnak, a kimerültnek és a betegnek”. Továbbá megfogalmazta, hogy „az otthon szentségének, mint a megpróbáltatások és mindennapos feladatok előli egyetlen visszavonulási lehetőségnek megőrzése, kétségtelenül fontos érték.” „A bent tartózkodóknak [...] pedig az otthon, annak értékében valamivel kevesebbé válik, mikor és mialatt a tüntetés zajlik [...] [A] feszültség és a nyomás pszichológiai és nem fizikai, de ez nem jelenti azt, hogy kevésbé sértené a családi magánszféra és a valós otthon adta nyugalom intimitását.”

Illeszkedik a fenti megközelítéshez az 95/2008. (VII. 3.) AB határozatban megjelenő érvrendszer is, amely szerint „[e]zek azok az esetek, amikor a véleménynyilvánítás nemcsak egyes személyek érzékenységét, méltóságérzetét, hanem alkotmányos jogát is sérti. Például, ha az elkövető oly módon nyilvánítja ki szélsőséges politikai meggyőződését, hogy a sértett csoporthoz tartozó személy kénytelen azt megfélemlítve végighallgatni, és nincs módja kitérni a közlés elől [„foglyul ejtett közönség” 14/2000. (V. 12.) AB határozat, ABH 2000, 83, 108.; 75/2008. (V. 29.) AB határozat, MK 2008/80., 4889, 4901.]. Ebben az esetben konkrét személy arra vonatkozó joga érdemes a védelemre, hogy a neki nem tetsző, adott esetben az őt sértő vélemény meghallgassa, vagy más módon vegyen róla tudomást.”⁸

A Gytv. jelen fordulata – az egyes nemzetközi szerződések azonos fordulataihoz kapcsolódó gyakorlat szerint legalábbis – nem egy abszolút korlátozás, hanem az alapjogi – jelen esetben a gyülekezési jog és más alapjog közötti – konfliktusok feloldásának zsinórmértékét, illetve annak egyik lényeges elemét, az arányosság követelményét állítja fel. Másként megfogalmazva: a Gytv. e fordulata nem mást jelent, mint a biztosítékot arra, hogy a nyilvánvaló többségnek ne kelljen aránytalan jogsérelmet elviselni. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (korábban már idézett) 5.Kpk.46.118/2013/7. számú végzésében is hasonló következtetésre jutott. Álláspontja szerint „a bejelentéssel érintett utca szűk keresztmetszete, a sűrű beépítettség, a lakóházak egyéb közterületi kapcsolatának hiánya azt eredményezi, hogy a helyben lakók napi gyakorisággal kénytelenek szembesülni a gyülekezéssel (és az azzal járó kísérő jelenségekkel), az elől nem tudnak menekülni. Nem kétséges, hogy önmagában a mások jogainak gyakorlása miatti kényelmetlenség nem ok a gyülekezéshez való jog korlátozására. A folyamatos, heteken keresztül és kifejezetten a lakókörnyezetben, a magánszférát is kikezdő alapjog-gyakorlás azonban igen. Az ilyen rendezvény mások jogainak és szabadságának sérelmével jár, ezért az ilyen rendezvény

⁸ 95/2008. (VII. 3.) AB határozat, ABH 2008, 782, 789-790.

korlátozható.”⁹ Indokolt felhívni a figyelmet arra is, hogy az alapvető jogok biztosa az AJB-5662/2012. számú ügyben készült jelentésében vizsgálta a fentieknél lényegesen rövidebb időtartamú rendezvényekkel összefüggésben is a mások jogai és szabadsága sérelmének lehetőségét. Ennek során értékelte, „hogy a rendezvény mintegy 3,5 órán keresztül zavartalanul folyhatott, amely során a tiltakozók kifejthették véleményüket. Végül figyelemmel [volt] arra is, hogy nem fűződött a tiltakozóknak olyan különleges érdeke a rendezvény helyszínéhez, ami megakadályozta volna azt, hogy máshol fejtsék ki véleményüket – például a telephely előtt, közterületen, amivel nem zavarták volna a vállalkozás működését, illetve tulajdonosi jogait. *Mindezek alapján [elfogadta] a rendőrség azon érvelését, hogy a gyülekezés mások jogainak és szabadságának sérelmével járt.*”

Panaszommal érintett esetben tehát két megközelítésből is arra a következményre kell jutnunk, hogy a rendezvény mások jogainak és szabadságának sérelmével járt: a rendezvény címzettjei (és hozzátartozói), valamint a rendezvény útvonalát érintő ingatlanok tulajdonosai, és a címzettek szomszédjai sem tudták elkerülni a rendezvényen elhangzó, őket adott esetben hátrányosan érintő kijelentések végighallgatását, továbbá pontosan – akár név szerint – meghatározhatóak a mások és az az alapvető jog, amelyet a rendezvény megsértett (magánélethez való jog).

b) Az indítványom alátámasztására szolgáló érvelésben (függetlenül attól, hogy saját magam nem számítok közszereplőnek) álláspontom szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a szempontot sem, miszerint az Alkotmánybíróság többször foglalkozott a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadságával (azaz a *közügyek szabad vitatásának* kérdésével), és meghatározta a közéleti szereplők hírnév- és becsületvédelmének mércéit. Véleményem szerint ugyanis a bíróságnak a végzése meghozatala során erre a szempontra is figyelemmel kellett volna lennie.

A közéleti szereplők korlátozott személyiségvédelmét kimondó első AB döntés büntetőjogi kontextusban született. A 36/1994. (VI.24.) AB határozat a közéleti szereplést egyenesen a hírnévvédelem hatókörét automatikusan csökkentő körülményként vette figyelembe, és kimondta, hogy az akkor hatályos Btk. 232. §-a, a „Hatóság vagy hivatalos személy megsértése” elnevezésű bűncselekmény, amely a hivatalos személyek, illetve a hatóság becsületének csorbítására alkalmas kifejezés használatát szigorúbban büntette, mint a magánszemélyekkel szemben elkövetett becsületsértést, alkotmányellenes. Az értékítéletek számára korlátlan alkotmányos védelmet kívánt nyújtani a határozat.

A szakirodalom szerint a közéleti szereplők hírnevének és becsületének büntető jogi védelmét érintő 13/2014. (IV.18.) AB határozat nem mondja ki, de mégis eltér az 1994-es mércétől. Megtartja annak tényállításokra vonatkozó részét, de szűk körben megnyitja a kaput a közügyekkel kapcsolatban megfogalmazott vélemények, értékítéletek korlátozása felé az emberi méltóság korlátozhatatlanságára tekintettel. A döntés megállapította, hogy „a véleményszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén

⁹ Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.Kpk.46.118/2013/7. sz. végzése

kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja a pusztá megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása [...] Ezen kívüli nem védelmezi a közéleti vitában kifejtett véleményt sem, ha az abban megfogalmazottak az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsmérlésében öltenek testet [...]” (Indokolás [40]) A döntés indokolásában idézte, a közéleti szereplők hírnevének és becsületének polgári jogi védelmét érintő 7/2014. (III. 7.) AB határozatot, amely kimondta, hogy „A közhatalmat gyakorló személyeket és a közszereplő politikusokat is megilleti a személyiségvédelem, ha az értékítélet a személyüket nem a közügyek vitatása körében, nem közéleti tevékenységükkel, hanem magán- vagy családi életükkel kapcsolatban érinti. Indokolt lehet a polgári jogi felelősségre vonás abban a szűk körben is, amikor a megfogalmazott vélemény az érintett személy emberi státuszának teljes, nyilvánvaló és súlyosan becsmérlő tagadásaként már nem az új Ptk. 2:43. §-ában foglalt nevesített személyiségi jogokba, hanem a 2:42. §-ban foglalt emberi méltóság korlátozhatatlan aspektusába ütközik. A korábban kifejtettek figyelembevételével továbbá a közéleti szereplők is igényelhetnek jogi védelmet a hamis tényállításokkal szemben.” (Indokolás [62])

A magántitok és a személyes adatok védelmével összefüggésben született a 60/1994. (XII. 24.) AB határozat, amely leszögezte, hogy a közre tartozó ügyek esetében a magánszféra védett terjedelme szűkebb.

„A demokratikus államélet és közvélemény érdekében az állami tisztségviselők és más közszereplő politikusok alkotmányosan védett magánszférája másokénál szűkebb [...]. A közhatalmat gyakorlók vagy a politikai közszereplést vállalók esetében a személyeknek – különösen a választópolgároknak – a közérdekű adatok megismeréséhez fűződő joga elsőbbséget élvez az előbbieket olyan személyes adatainak védelméhez képest, amelyek köztevékenységük és annak megítélése szempontjából jelentősek lehetnek (Indokolás, IV/2. ba) pont).”

A 32/2013. (XI. 22.) AB határozat a nemzetbiztonsági szolgálatok jogosultságával összefüggésben vizsgálta a magánélethez való jog védelmi körét és kimondta, hogy: „[a] magánszféra lényege tekintetében [...] továbbra is fenntartható az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatában megfogalmazott – a magánélet fogalmának esszenciáját jelentő, általános érvényű – megállapítás, miszerint a magánszféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek [36/2005. (X. 5.) AB határozat, ABH 2005, 390, 400.]. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánszférához való jog és az Alaptörvény II. cikke által garantált emberi méltósághoz való jog között különösen szoros a kapcsolat. Az Alaptörvény II. cikke megalapozza a magánszféra alakítása érinthetetlen területének védelmét, ami teljesen ki van zárva minden állami beavatkozás alól, mivel ez az emberi méltóság alapja. Az Alaptörvény értelmében a magánszféra védelme azonban nem szűkül le az Alaptörvény II. cikke által is védett belső vagy intimszférára, hanem kiterjed a tágabb értelemben vett magánszférára (kapcsolattartás), illetve arra a térbeli szférára is, amelyben a magán- és családi élet

kibontakozik (otthon). Ezen túlmenően önálló védelmet élvez az egyén életéről alkotott kép is (jó hírnévhez való jog).” (Indokolás [83]–[84])

Az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése értelmében Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. A vélemény szabadság és a sajtó szabadság különleges védelmet érdemel akkor, amikor közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti, ezért az Alaptörvény által védett véleménynyilvánítás köre a közhatalmat gyakorló személyekkel, valamint a közszereplő politikusokkal kapcsolatos vélemények esetében tágabb, mint más személyeknél, de nem korlátlan.

Figyelemmel arra, hogy

- 1) a magánélet védelméhez való jog a korábbi Alkotmányban nem külön nevesített jogként, hanem az emberi méltóságból levezethető alapjogként szerepelt, és a korábbi Alkotmány több, a magánszférához kapcsolódó védett jogtárgyról rendelkezett
- 2) az Alaptörvény a magánélet sérthetlenségéhez való jogot jelentősen kibővítette a korábbi Alkotmány szabályaihoz képest azzal, hogy nevesített jogként jelenik meg a magánélet védelme, (a magántitok fogalmát nem használja, helyette védi a magán- és családi életet, és alkotmányos szinten megjelenik az otthon és a kapcsolattartás fogalma is)

az Alkotmánybíróság korábban nem vizsgál(hat)ta önmagában a magánélet védelméhez való jog korlátozásának alkotmányos feltételeit, és nem foglalkozott a családi élet, az otthon védelmével és a kapcsolattartás tiszteletben tartásához való joggal, ebben a tekintetben.

Az Alkotmánybíróság ugyan többször döntött a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadságáról a közéleti szereplők bírálhatóságával összefüggésben, különös tekintettel a hírnév és becsületvédelem mércéire [48/1991. (IX.26.) AB határozat, 36/1994. (IV.24. AB határozat, 34/2004. (IX.28.) AB határozat, 13/2014. (IV.18.) AB határozat], és a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban leszögezte, hogy az Alaptörvény hatálybalépését megelőzően kialakított gyakorlatát a közszereplők személyiségi jogának védelme kapcsán fenntartja, abból egyértelműen csak *a magán- vagy családi élettel kapcsolatos, az emberi méltóságot sértő közlés*, mint a közügyeket érintő szólás alkotmányosan igazolható korlátja olvasható ki.

A közéleti szereplők hírnevének és becsületének polgári jogi védelmét érintő 7/2014. (III. 7.) AB határozat kimondta, hogy „A közhatalmat gyakorló személyeket és a közszereplő politikusokat is megilleti a személyiségvédelem, ha az értékítélet a személyüket nem a közügyek vitatása körében, nem közéleti tevékenységükkel, hanem magán- vagy családi életükkel kapcsolatban érinti.”

Az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV.18.) AB határozata is megerősítette, hogy a közszereplőket támadó kritikát és bírálatot a véleménynyilvánítás szabadsága szélesebb körben védelmezi, mint az átlagpolgárt érő bírálatot, de e kiemelt alkotmányos védelem a

közszereplőket támadó bírálatban sem lehet korlátlan. „[...] a véleményszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja a pusztán megalázás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása [...] Ezen kívül nem védelmezi a közéleti vitában kifejtett véleményt sem, ha az abban megfogalmazottak az emberi méltóság korlátozhatatlan magját sértik, így az emberi státusz nyilvánvaló és súlyos becsületesében öltének testet [...]” (Indokolás [40]). Az Alkotmánybíróság indokolása azonban az alkotmányjogi panasz célhoz kötöttsége folytán a közéleti vitában elhangzó tényállítások és értékítéletek megkülönböztetéséről foglal állást, azon túl a személyiségvédelem más aspektusaiban érvényesíthető követelményekre nem tért ki.

Tekintettel arra, hogy a szakirodalom szerint a magánszféra védelme az egyén életének azon részét óvja meg, azt a saját, belső világot, ahol elkülönülhet mindenki másától, a hírnév- és becsületvédelem pedig ezzel szemben az egyén életének mások előtti területére, a közösségi vagy politikai életére vonatkozik, kérdésként merülhet fel, hogy mutatkoznak-e különbségek a két jognak a demokratikus közélet biztosítása érdekében történő korlátozhatóságát illetően.

Kérdéses, hogy az öncélú, megalázó, bántó, sértő kifejezések használatának korlátozásán túlmenően hol és hogyan jelölheti ki az emberi méltóság a közéleti vita szabadságának konkrét korlátait. Az Alaptörvényből közvetlenül levezethető-e olyan mértékadó szempontrendszer, amelyet a bíróságoknak a *közügyek vitatása és a magán- és családi élet védelmének korlátozhatósága* során figyelembe kell venniük, vagy ennek jogági korlátait a polgári jog személyiségvédelmi szabályainak kell kijelölni?

A fentiekkel összefüggésben fontos azt is kiemelni, hogy bár a közügyek szabad vitatásának joga a fenti Alkotmánybírósági döntések tükrében is egyértelműen a közszereplők nagyobb tűrési kötelezettségét követeli meg, ez véleményem szerint nem eredményezi a közszereplők magánéletének teljes védtelenségét. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Kpk.45.713/2015/2. számú ítéletében is megerősített álláspont szerint ugyanis, addig amíg egy közszereplő magánéletével összefüggő valamely tevékenysége miatt joggal kell túrnie, hogy akár a magánszféráját is érintő módon (pl. a magánlakása előtt) fejezzék ki elégedetlenségüket a polgárok (akár egy gyülekezési jog hatálya alá tartozó rendezvény keretében történő véleménynyilvánítással), addig egy, a közszereplő hivatali tevékenységével összefüggő kérdés miatti véleménynyilvánítás esetében joggal várható el, hogy az az érintett személy hivatali tevékenységéhez, időben és helyileg a munkahelyéhez kapcsolódjon, és ne sértse illetve zavarja sem az ő illetve családját, sem pedig a szomszédjait illetve a környéken lakók magánszféráját. Úgy vélem, hogy a támadott ítélet tárgyát képező ██████████ ██████████ rendezvény céljainak figyelembevételével megállapítható, hogy azok az érintett közéleti szereplők hivatali tevékenységéhez kapcsolódtak, és nem pedig valamely személyükhöz, magánéletükhöz kapcsolható események voltak. Így álláspontom szerint a rendezvénynek az érintett közszereplők lakóövezetében történő megtartása a közügyek szabad vitatásához való jogot időben és helyileg túllépte, és ezáltal a közszereplők szomszédságában élők magánélethez való jogát is indokolatlanul zavarta.

c) Indokolt továbbá a Kúria Önkormányzati Tanácsának Knk.IV.37.416/2015/2. számú határozatában foglaltakra is figyelemmel külön is megvizsgálni a rendezvények címzettjei – a hozzám hasonlóan nyilvánvalóan nem közszereplő – szomszédjainak alapjogi helyzetét. Még ha az Alkotmánybíróság szerint a közszereplőknek a magánlakásukban magától értetődő módon nem közszereplésük során tűrniük is kell az ilyen közléseket, álláspontom szerint a közszereplő szomszédságában élő személyeket tekintve ez az Alaptörvény VI. cikkében biztosított magánélet védelméhez való alapjog aránytalan korlátozását eredményezi. Meggyőződésem, hogy amíg a rendezvény „címzettjei” a bírálhatóságukat a nem közszereplőkhöz képest sokkal szélesebb körben biztosító szabályok ismeretében maguk döntenek úgy, hogy közhatalmat gyakorolnak és így valamilyen – az alkotmánybírósági és bírósági gyakorlatban sem kimunkált – körben egyúttal közszereplők is válnak, addig nekünk, a szomszédságukban élő személyeknek (de e körbe sorolhatnám a közszereplővel egy háztartásban élőket is) e körben döntési jogunk nincs. A panasszal érintett, vagy ahhoz hasonló rendezvények során, illetve miatt, a „címzettekkel” egy lakóövezetben élő személyek (vagy épp a „címzettekkel” egy háztartásban élő hozzátartozók) olyan helyzetbe kerülnek, amelyben az Alaptörvény VI. cikkében biztosított magánélethez való jog durva megsértését megakadályozni sem tudják. Ez pedig magánélethez való az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében tiltott aránytalan korlátozásával jár.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, a korábban már többször idézett 5. Kpk.46.118/2013/7. számú végzésében megállapította azt is, hogy – összhangban az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB határozatával – minél közelebbi és konkrétebb az összefüggés a vélemény kinyilvánítása és annak sérelemben megnyilvánuló eredménye (tehát más alapjogok sérelme) között, a véleménynyilvánítás joga annál jobban korlátozható. A gyülekezéshez való jog gyakorlása során ez azt jelenti, hogy amennyiben a gyülekezéshez való jog gyakorlása más alapjogot érint, sőt kifejezetten felveti azok sérelmét, úgy a gyülekezéshez való jog gyakorlásának korlátozása nem csupán szükséges, de a korlátozás mértéke nagyobb is lehet. A fenti végzés szerint ezt az álláspontot erősíti az Alkotmánybíróság 75/2008. (V. 29.) AB határozatának azon megállapítása is, amely szerint a mások jogainak és szabadságának sérelme nem pusztán korlátozza a gyülekezési jogot: abba ugyanis nem tartozik bele a bűnelkövetés, a jogsérelem-okozás, vagy a fegyveres megmozdulás.

E) Az Abtv. 29. §-a meghatározza, hogy az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló Alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. A fentebb kifejtettek szerint megállapítható, hogy a bíróság végzésének meghozatala során nem vett figyelembe számos fentebb kifejtett szempontot, így megsértette az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánélethez való jogomat, illetve az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztességes eljáráshoz való jogomat. Álláspontom szerint, ha a végzést meghozó bíróság figyelemmel lett volna ezen alapvető alkotmányjogi jelentőségű szempontokra, érdemben teljesen más tartalmú döntést kellett volna, hogy hozzon (a rendezvény megtartását megtiltó rendőrségi határozatot vagy az A) pontban kifejtettek szerint kellett volna felülvizsgálnia, vagy a felülvizsgálati indítványt el kellett volna utasítania).

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

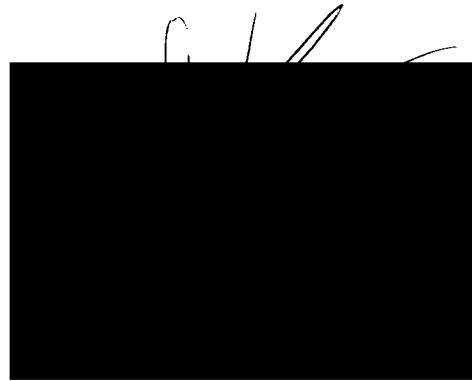
A végzés elleni jogorvoslatot a Gytv. 9. § (2) bekezdése zárja ki. Az Alkotmánybíróság Gytv. 9. § (2) bekezdéséhez kapcsolódó, a 3/2013. (II. 14.) AB határozatában lefektetett gyakorlata szerint a jogorvoslati lehetőségeket kimerítettnek tekinti, mert e bírósági végzéssel szemben további jogorvoslatnak helye nincs.

6. Az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, és nem kezdeményeztem perújítást az ügyben.

7. Jelen alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Budapest, 2015. november 23.

Az indítványozó képviselőjében

Melléklet:

Érintettséget alátámasztó dokumentumok

1. Lakcímkártya-másolat
2. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20.Kpk.46.418/2015/2. számú végzésének a rendezvény Facebook oldaláról letöltött másolata
3. A rendezvény Facebook oldalán közzétett programja és célkitűzése
4. Ügyvédi meghatalmazás